

дълбини може да се долови и в типично декадентското построение „Надолу, все надолу...“ (мимоходом напомняме, че ултимативните заглавия на Яворов или началните ултимативни стихове на негови творби неизменно изразяват устрем по преодоляване на пространствени *граници*). Въобще, резигнацията на лирически субект до голяма степен произтича от отнетата възможност за проникване в *утробното* („и своята утроба / с най-гъстото си було ще прикрий от мен“ – „И аз ще бъда сам“), или, обратно, – от опустошителни набези-проникновения, които отвеждат все до нищото, т.е. изцяло лишават Аза от перспективата на познанието: „вдън всеки плод безплодие узнах“ – „жена, в утробата ти ужаса познах“. Всъщност, разсъжденията за безплодната, безсъдържателна, абсурдна *утроба* в поезията на Яворов вече настоятелно досягат присъствието на най-компактния символен топос в Яворовата поезия – *пустинята*.

3.3. Пустинята

*Лъжа и робство
на тая пуста земя царува!*
(Христо Ботев, „Борба“)

*Но, божже мой, кога е в таз юдол на теглото,
на таз земя-пустиня лъча от щастъе гряла?*
(П. К. Яворов, „Като звезда светла“)

В поезията на Яворов топосът *пустиня* е най-лаконичната и експресивна формула, която назовава-сугерира тотализирането на *границата*. Асоциалните пространства („Без път“, „Може би“, „Песен на песента ми“), „минусовите“ реалности („Угасна слънце“, „Теменуги“, „Сфинкс“), неподвластните на каквато и да е диахрония изживявания на лирически Аз (например в „Умри!“) неизменно са белязани от този знак